

ELENA KRYUCHKOVA

**ANDERE WERELD OF TOCH
NIET? HET KONINKLIJKE
PROCES BEGINT!**

BOEK 1

CAMELOT. SINGULARITY 20-01.
**OF DE AVONTUREN VAN DRIE MEISJES IN EEN
ANDERE WERELD**

Boek 1. Andere wereld of toch niet? Het koninklijke proces begint!

**'Camelot. Singularity 20-01. Of de avonturen van drie meisjes in
een andere wereld' boekenreeks.**

Elena Kryuchkova

Vertaald door Angelique Hofland

“Boek 1. Andere wereld of nog steeds niet? Het koninklijke proces begint! (‘Camelot. Singularity 20-01. Of de avonturen van drie meisjes in een andere wereld’ Boekenreeks)”

Geschreven door Elena Kryuchkova

Copyright © 2023 Elena Kryuchkova

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Tektime

www.tektime.it

Vertaald door Angelique Hofland

Omslagontwerp - omslag gemaakt door AI (Stable Diffusion, NightCafe)

Inhoudsopgave

Boek 1. Andere wereld of toch niet?

“Boek 1. Andere wereld of nog steeds niet? Het koninklijke proces begint! (‘Camelot. Singularity 20-01. Of de avonturen van drie meisjes in een andere wereld’ Boekenreeks)”

Elena Kryuchkova

Boek 1

Boek 1. Andere wereld of toch niet? Het koninklijke proces begint!

Deel 1. Andere wereld of toch niet?

Hoofdstuk 2. Dus het is nog steeds een andere wereld?

Deel 2: Het koninklijke proces begint!

Hoofdstuk 4. Het koninklijke proces

Editora Tektime

Elena Kryuchkova

Camelot. Singularity 20-01. Of de avonturen van drie meisjes in een andere wereld

Boek 1

Arthuria, Marilyn en Lancitel zijn drie vrienden die in een amateurmuziekgroep zitten. Ze waren op weg naar het Amateur Band Festival. Maar hun bus kwam vast te zitten in de file, en uiteindelijk bleek dat de vrienden te laat waren voor de opening van het Festival. Ze stapten uit de bus en besloten een kortere weg door een klein bos te nemen... Hoe onverwacht voor zichzelf raakten ze verdwaald en kwamen ze in een dicht bos terecht, alsof ze uit de pagina's met fantasieverhalen kwamen!

In het bos ontmoetten de meisjes de waarzegger Viviane en ontdekten dat ze aan de rand van Camelot waren, de legendarische stad uit de oudheid, geregeerd door koning Uther Pendragon. En niet alleen uit verre tijden, maar ook uit een andere werkelijkheid! Voor Arthuria bevonden Marilyn en Lancitel zich in de Singularity 20-01, in de wereld waar de geschiedenis van de ontwikkeling van de aarde op een iets andere manier verliep. Dat is tenminste wat de interface van de mysterieuze applicatie hen vertelde, waarvan het bedieningspaneel voor hun ogen verscheen...

Wat gebeurt er met de meisjes in een nieuwe, totaal onbekende wereld? Welke avonturen wachten hen? Wat voor soort interface verscheen voor hun ogen? En hoe zal het koninklijke proces, dat koning Uther Pendragon, de heerser van Camelot, besluit te leiden, eindigen?

Dit verhaal is fictie en elke gelijkenis met echte mensen of gebeurtenissen berust op toeval.

Ook de karakters van de mythologie zijn veranderd: hun karakters, relaties en familiebanden zijn fictie. Dit verhaal is volledig fictie.

Boek 1. Andere wereld of toch niet? Het koninklijke proces begint!

Deel 1. Andere wereld of toch niet?

Hoofdstuk 1. Gaan de hoofdpersonages naar het verleden? Of is het nog steeds niet?

“Dus meiden, nog suggesties: waar zijn we precies?” Vroeg een twintigjarige en het meest gewone meisje met blond haar genaamd Arthuria aan haar vrienden. Ze plaatste de elektrische gitaarkoffer die ze vasthield op de grond en leunde ermee tegen een boomstam.

Haar ouders waren fans van de legende van koning Arthur. En ze noemden hun dochter zelfs naar hun favoriete personage.

“Nee, geen,” antwoordde ondertussen één van haar vrienden, een mooi blond meisje genaamd Marilyn, terwijl ze ook de elektrische gitaarkoffer neerzette die ze eerder in haar handen had gehouden.

Haar ouders waren acteurs van episodische rollen. En ze hebben er altijd van gedroomd om hun dochter als een geweldige actrice op te voeden. Ze noemden haar zelfs naar één van de grootste actrices in de geschiedenis.

Hoewel het meisje zelf van wiskunde en mechanica hield. Maar door het doorzettingsvermogen van haar ouders ging ze toch studeren als actrice.

“We zijn in het verleden! Of zijn we in een andere wereld! Dit werd gedaan door reptiloïden uit de ruimte!” Riep ondertussen een derde vriend uit, een donkerharig meisje genaamd Lancitel. Ze gebaarde emotioneel met haar handen en het feit dat ze op dat moment een zware koffer vasthield, deerde haar helemaal niet.

Haar ouders waren elfenfans en esoterici. Ze hadden een occulte voorraadwinkel, lazen beiden tarotkaarten en maakten horoscopen. Het is waarschijnlijk niet verwonderlijk dat Lancitel ook goed tarotkaarten las en horoscopen maakte. Ze kende ook verschillende mythen en geloofde in reptiloïden uit de ruimte.

“O, Lancitel, kalmeer! Reptiloïden – bestaan niet!” Arthuria en Marilyn zuchtten tegelijk. “En zet de koffer alvast op de grond! Anders sla je ons per ongeluk!”

“Nee, het is niet waar! Reptiloïden bestaan! En toen ik de horoscoop maakte, zag ik de invloed van Mercurius retrograde op ons lot! En tarotkaarten toonden een lange weg en veel moeilijkheden in het leven!”

Lancitel wees nadrukkelijk met haar vinger naar de lucht en keek naar haar vrienden (hoewel ze de koffer nog steeds op de grond zette). Toen vervolgde ze:

“Je ziet zelf wat er gebeurt! Waar zijn we geëindigd? Wat is dit bos? Het is als een oeroud bos met een speciale uitstraling! We zijn in het verleden! Of in een andere wereld! Niet anders! We zagen ook een gouden gloed vlak voordat we verdwaalden! En er zijn meer insecten!”

Gouden gloed, dat zagen ze echt.

“Lancitel, lieverd, maak je geen zorgen,” probeerde Marilyn haar gerust te stellen. “Het is onmogelijk om in het verleden of in een andere wereld te komen - dergelijke bewegingen in ruimte en tijd zijn niet wetenschappelijk bewezen. Er zijn enkele wetenschappelijke theorieën die dergelijke verschijnselen beschouwen. Maar geen van hen is bewezen. We zijn gewoon verdwaald toen we kortere wegen probeerden te nemen, dat is alles! Wat insecten betreft, er zijn er altijd veel in deze tijd van het jaar. Dit stond zelfs op de website van het Amateur Band Festival! Het wordt tenslotte buiten de stad gehouden... En ze raadden aan om speciale insectensprays mee te nemen! En dat is precies wat we hebben gedaan.”

“Maar hoe zit het met de gouden gloed?”

“Een astronomisch fenomeen! Of een banale schittering van de zon! Niet meer!”

“Maar de navigators in de smartphone werken niet! En er is geen mobiele verbinding! Ook geen internet!” Lancitel fronste.

“Waarschijnlijk is het dekkingsgebied hier slecht,” verzuchtte de eerder stille Arthuria.

Al die tijd probeerde ze tevergeefs het netwerk te vangen. Maar haar telefoon liet, net als haar vrienden, koppig zien dat er geen netwerk was. Helemaal niet.

“En het ziet er naar uit dat we toch te laat zullen zijn voor het Amateur Band Festival...” Arthuria zuchtte opnieuw. “Ik wilde echt op tijd zijn voor de opening ...”

Het is begrijpelijk: alle drie de vrienden speelden in de amateurmuziekgroep Lovely Marshmallows. Drie zo verschillende meisjes waren van kinds af aan bevriend, gingen naar dezelfde school en ondanks het feit dat ze verschilden in karakters en interesses op andere gebieden van het leven, hadden ze veel gemeen.

Ze waren allemaal twintig jaar oud, gingen naar hogescholen (zij het verschillende) en hielden heel veel van muziek. Nee, ze wilden geen professionele muzikant worden. Ze hielden gewoon van het creatieve proces zelf. Daarom besloten ze om samen een groep te vormen en te

genieten van creativiteit in hun vrije tijd. Arthuria speelde elektrische gitaar, Marilyn speelde ook elektrische gitaar en schreef de muziek, en Lancitel was de zangeres en schreef de teksten.

De meisjes hielden persoonlijke blogs bij en een algemene blog op sociale netwerken, waar ze video's plaatsten met opnames van hun werk. De video's gingen niet viraal, maar ze vonden hun publiek. Bovendien nam Lovely Marshmallows soms deel aan verschillende amateurcompetities.

En toen de vrienden hoorden over het nieuwe Amateur Band Festival, dat zou plaatsvinden in één van de graafschappen van Groot-Brittannië, besloten ze mee te doen. De meisjes kwamen met succes aan op hun bestemming, maar door de bezetting van hotels in de buurt van de locatie van het Festival zelf, moesten ze iets verderop een kamer huren. Dit 'iets verder' was twintig minuten met de bus en evenveel minuten te voet.

En dus namen Arthuria en Marilyn op de dag van het festival hun elektrische gitaren (ze bespeelden deze muziekinstrumenten), en Lancitel nam een koffer met podiumoutfits mee (ze was een soliste en speelde geen muziekinstrumenten). Ze stapten in de bus en vertrokken.

Maar hun bus kwam vast te zitten in de file. Helaas, files zijn zo verraderlijk! Ze gebeuren altijd op het verkeerde moment! Als gevolg hiervan bleek dat de vrienden te laat waren voor de opening. En toen ze uit de bus stapten, besloten ze een kortere weg door een klein bos te nemen... Hoe onverwacht voor zichzelf raakten ze verdwaald en kwamen ze terecht in een dicht bos, alsof ze uit de pagina's van een fantasieverhaal kwamen!

“Dus we zitten in de problemen,” vatte Arthuria grimmig samen, zich realiserend dat ze het netwerk niet zomaar kon pakken. “Ik zal proberen in een boom te klimmen! Misschien komt er dan een netwerk? Algemeen wordt aangenomen dat hoe hoger, hoe beter het netwerk vangt.”

Ze deed haar rugzak af (alle drie de vrienden hadden bovendien rugzakken meegenomen met alles wat ze nodig hadden) en begon de eeuwenoude eik te beklimmen. Van kinds af aan hield ze ervan om in bomen te klimmen en was ze een zeer atletisch persoon. Arthuria schermt al vele jaren en deed zelfs mee aan regionale wedstrijden. Ooit voorspelden sportcoaches haar toekomst in grote sporten, maar het meisje stelde zichzelf niet tot doel een professionele atleet te worden. Ze hield gewoon van schermen en deed het vol overgave.

Trouwens, Arthuria studeerde aan de universiteit om geschiedenisleraar te worden. Ze wilde juf worden met flexibele werktijden,

zodat ze genoeg tijd had voor haar favoriete hobby's.

Lancitel studeerde bedrijfskunde en management. Want ze zou in de toekomst het familiebedrijf overnemen: dat wil zeggen, de occulte winkel runnen. Ondanks zijn originaliteit is het nog steeds een bedrijf dat goed moet worden beheerd. Hoewel het meisje niet echt van sport hield, behield ze een goede fysieke vorm van haar lichaam en oefende ze ooit zelfs schermen met Arthuria. Iedereen weet dat een gezonde geest in een gezond lichaam hoort. En voor de esoterische is een gezonde geest erg belangrijk. Een paar jaar geleden stopte ze echter met schermen om meer tijd aan haar studie te besteden en haar ouders in de winkel te helpen. Om fit te blijven, oefende ze thuis, in haar eentje. En Lancitel had hoogtevrees en daarom krom ze nooit in bomen.

Marilyn, zoals bekend, studeerde acteren op aandringen van haar ouders, die ervan droomden een actrice uit hun dochter op te voeden. Ze hield niet zo van sporten en deed alleen oefeningen voor een goede fysieke conditie. Ze krom nooit in bomen, omdat ze het irrationeel vond. Maar ze herinnerde zich teksten uit verschillende leerboeken, waarin verschillende mechanismen werden beschreven, waaronder mechanismen die met hout kunnen worden gemaakt.

... Ondertussen krom Arthuria behendig naar de top van de eik.

“Nou, netwerk! Nu vang ik je!” Riep ze blij uit, vol vertrouwen in het succes van de aanstaande onderneming. Maar slechts een paar seconden later klonk haar gefrustreerde kreet in de buurt: “En er is hier geen netwerk! Waarom?”

“Probeer eens van bovenaf rond te kijken!” Schreeuwde de rationele Marilyn. “En vertel ons: wat zie je?”

“Woud! Is hier alleen maar bos? Maar hoe? Er zou hier niet zo'n dicht en groot bos moeten zijn!” Riep ze opnieuw vol verbijstering uit.

“Dit zijn allemaal reptiloiden uit de ruimte!” Schreeuwde Lancitel. “We zijn in een andere wereld! Of zijn we in het verleden!”

“Lancitel, kalmeer!” Marilyn en Arthuria antwoordden tegelijkertijd.

“Maar Mercurius gaat achterwaarts! ..”

“Rustig aan!”

“Niemand gelooft me...” fronste de jonge esoterische. “Hoewel mijn voorspellingen altijd uitkomen...”

Ondertussen keek Arthuria nog een keer om zich heen. Ze keek verbaasd. Het landschap van het dichte bos dat vanaf de top van de eik voor

haar verscheen, was geweldig. *“Nee, konden we niet echt naar het verleden of naar een andere wereld worden getransporteerd vanwege die gouden gloed?”* een gedachte flitste door haar hoofd. Onwillekeurig voelde ze een onaangename rilling van binnen, maar verdreef ze deze gedachten onmiddellijk resoluut: *“Nee! Reptiloïden en reizen in ruimte of tijd - bestaan niet! Het is onmogelijk! Lancitel heeft het er altijd over! Ze is tenslotte de dochter van esoterici en zal in de toekomst de occulte winkel erven! Natuurlijk gelooft ze in al die onrealistische dingen!”*

Arthuria zelf geloofde niet in esoterie en mystiek. Daarvoor was ze te rationeel.

“Maar dat kan niet!” Dacht het meisje opnieuw terwijl ze om zich heen keek. *“We zijn in de stad! Er is nergens zo'n dicht bos te vinden! Misschien was wat ik zag een soort optische illusie! Door een soort lichtbreking ontstaat er een vals effect van een overvloed aan vegetatie rondom!”*

Ze had nog nooit van zo'n illusie gehoord en kwam er nu eigenlijk mee op de proppen. Ze had gewoon geen idee hoe ze verder moest. Angst begon haar over te nemen. Het is begrijpelijk: zij en haar vrienden zijn op de onbekende plek, helemaal alleen. Mobiele communicatie werkt niet, internet ook niet. Wat moeten we doen? Waar heen?

Arthuria klom uit de boom en kon haar paniek nauwelijks onderdrukken.

“Het is hopeloos,” vatte Marilyn grimmig samen.

“Ja,” knikte Arthuria niet minder grimmig. “Geen spoor van beschaving in de buurt! Blijkbaar is dit een soort optische illusie van lichtbreking, wanneer een vals effect van een overvloed aan vegetatie eromheen wordt gecreëerd!”

En toch wierp ze onwillekeurig een behoedzame blik op Lancitel, wachtend op meer verklaringen over reptiloïden en Mercurius achterwaarts. Maar de jonge esotericus was verrassend stil en bekeek peinzend de bomen om hen heen.

“Dus laten we het samenvatten,” vervolgde Marilyn ondertussen haar verhaal. “We zijn alleen, op de onbekende plek. Mobiele communicatie en internet werken niet. In voorraad hebben we twee elektrische gitaren, toneelkostuums en drie smartphones die totaal onbruikbaar zijn geworden. Geld en creditcards in het bos zijn ook nutteloos - we zullen er niets van kopen. Insectensprays zullen van pas komen. De drie flesjes water en

boterhammen die we in onze rugzakken hebben, gaan niet lang mee. Met andere woorden, onze zaken zijn slecht. Er zijn twee scenario's voor de ontwikkeling van gebeurtenissen: het eerste is dat we nog steeds een manier zullen vinden om het bos uit te komen. En Arthuria zag inderdaad vanaf de top van de boom slechts een soort optische illusie van lichtbreking, wanneer een vals effect van een overvloed aan vegetatie eromheen wordt gecreëerd. En de tweede optie - we zijn echt verdwaald, op een ondenkbare manier dwalend door een echt bos, dat om de één of andere reden op geen enkele kaart stond. In dat geval is het enige waar we op kunnen hopen dat onze ouders snel zullen beseffen dat we verdwaald zijn. En natuurlijk komen we zeker niet naar het festival. Maar gezien de omstandigheden is dat het minste van onze zorgen. Het grootste probleem is hoe komen we aan eten en drinken als we hier een paar dagen vastzitten?"

Marilyn raakte niet in paniek. Als een echte wiskundige en monteur raakte ze zelden in paniek. En ondanks het feit dat ze acteren studeerde, en ze deed het heel goed, was ze in het dagelijks leven verrassend kalm.

"Waarom een paar dagen?" Mompelde Arthuria onwillekeurig, terwijl ze voelde dat haar ingewanden koud werden.

"Verschillende aardse dagen, dat wil zeggen, de omwentelingen van de planeet rond zijn as," antwoordde Marilyn. "Herinnert iemand zich de overlevingslessen van school in het bos?"

Ze kregen een keer per week les op school, formeel aanvullend, maar eigenlijk verplicht (omdat het werd gegeven door de echtgenoot van de directrice) over de basisprincipes van levensveiligheid. Tijdens de lessen vertelde de man van de directrice hoe te handelen in moeilijke situaties, tijdens natuurrampen, hoe eerste hulp te verlenen en hoe te overleven in het bos. En niemand luisterde aandachtig naar de lessen over overleven in het bos. Alle scholieren dachten: waarom zou een moderne stadsbewoner die niet in het bos gaat kamperen dit leren? Als iemand naar het bos wil, kan deze persoon de nodige informatie van internet halen!

En zo bleek een ironische situatie: drie stadsbewoners kwamen in ditzelfde bos terecht, hoewel ze dat niet van plan waren. En natuurlijk lazen ze niets op internet over dit onderwerp en herinnerden ze zich niets van schoollessen!

"Ik herinner me die lessen niet meer," antwoordde Lancitel ondertussen vrolijk. "Maar we kunnen waarzeggerij doen!"

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>